

РЕШЕНИЕ

№ 20382

гр. София, 25.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав, в
публично заседание на 01.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **10874** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Г. М. Х. Ф., гражданин на Република К., с личен номер на чужденец (ЛНЧ) [ЕГН], срещу РЕШЕНИЕ №УПВР-48/16.09.2025г. на интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ, МС). С оспорвания административен акт, на основание чл.70, ал.1 във вр. с чл.13, ал.1, т.1, т.2 и т.13 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) е отхвърлена като явно неоснователна молбата на Г. М. Х. Ф. за предоставяне на международна закрила.

Жалбоподателят претендира за недействителност на оспорваното Решение, като постановено в нарушение на материалния закон – чл.8 и чл.9 ЗУБ. Твърди, че причините да напусне страната си на произход са свързани с наличието на заплаха за живота и сигурността му, което обстоятелство не е било взето предвид при постановяване на спорния административен акт. Смята, че по отношение на него са били налице предпоставките на чл.9 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Поддържа, че административният орган не е съобразил всички изложени от него факти и обстоятелства и не е обсъдил никакви източници на информация за страната на произход. Намира за общоизвестно обстоятелството, че политическата ситуация в К. е нестабилна и в държавата се извършват репресии от страна на официалните власти срещу гражданите на страната. Чрез процесуалния си представител адв. Д. Л. моли съда да отмени Решение №УПВР-48/16.09.2025г. Не претендира за разноски. Доводи за незаконосъобразност на административния акт излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

Ответникът – ИНТЕРВЮИРАЩ ОРГАН към Държавната агенция за бежанците, оспорва жалбата.

Чрез процесуалния си представител юрк. Й. П. поддържа, че оспорваното Решение е законосъобразен административен акт и не са налице сочените основания за отмяна. Не претендира за разности.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и доказателствата събрани по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

С молба рег. №УП17905/27.08.2025г. жалбоподателят Ф. е поискал от властите в РБългария да му бъде предоставена международна закрила. Личните данни на чужденеца са били установени въз основа на представен от него документ за самоличност – паспорт.

На 27.08.2025г. е бил съставен регистрационен лист на търсеция закрила (рег. №УП-17905) и е била изготвена ЕВРОДАК дактилоскопна карта.

На 03.09.2025г. е било проведено интервю, отразено в протокол от същата дата с рег. №УП-17905, с участието на преводач от и на испански език Р. П.. В хода на интервюто жалбоподателят Ф. е изложил личната си история: Напуснал легално К. през 2013г. с туристическа виза. От 2013г. до 2021г. пребивавал в Италия, където работел като асистент продавач и като модел на дрехи. Напуснал Италия през 2021г. заради коронавируса – нямало работа. Пристигнал в България през 2021г. с документите, които му били издадени в Италия, след което тук подал документи за работна виза. Било му обяснено, че ако иска да работи в България първо трябва да излезе от страната и след като получи документите отново да се върне. Тъй като работодателите не одобрявали чакането около 3-месеца, той решил да не напуска страната. Все пак, след като не могъл да уреди статута си в България, се наложило да напусне и на 03.06.2025г. заминал за Швейцария, където поискал политическо убежище и подал молба за хуманитарна помощ. В периода на пребиваването си в България е работил на две места в кол център с италиански и испански език. Разказва, че когато през 2013г. пристигнал в Италия първоначално подал документи за международна закрила, но впоследствие променил искането си и вместо молбата за закрила поискал да му бъде издаден документ за работа. Не членува и не е членувал в политически партии. Изповядва католическа религия и принадлежи към социална група – гей общество. Не е бил задържан. Семейството му продължава да живее в Х., К. - нямат политически проблеми, но имат икономически и затова той им изпраща пари. Майка му е идвала в България. В заключителната част от протокола е отразено, че интервюто е проведено на разбираем за чужденеца език, без да съществуват комуникативни пречки и без възражения или допълнения от негова страна.

Производството е приключило с постановяване на оспорваното Решение №УПВР-48/16.09.2025г., което видно от отбелязването на последната му страница е било връчено лично на търсеция закрила на 10.10.2025г. Жалбоподателят е бил запознат с текста на административния акт на език, който разбира, което обстоятелство е удостоверено с подпис на преводача от и на испански език Р. П..

За установяване на твърдените от жалбоподателя факти и обстоятелства по делото са събрани гласни доказателства. Съдът не кредитира показанията на свидетеля Ф. Ф., италиански гражданин, тъй като те не се основават на преки негови впечатления а на предположения и разсъждения по повод сексуалната ориентация на жалбоподателя Ф..

За изясняване на делото от фактическа страна са приети относими писмени доказателства, които съдът ще обсъдени при формиране на правните изводи: Справка относно Република К. вх. №МД-02-481/09.09.2025г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ; Заповед №РД-05-114/20.02.2025г.; Докладна записка с рег. №ПМЗ-ВР-2799/15.09.2025г.; Паспорт №К393285 на Г. М. Х. Ф., издаден на 09.05.2019г. със срок на валидност до 09.05.2025г. (копие и заверен превод на

български език); Лична карта на Г. М. Х. Ф., издадена от Италианската Република със срок на валидност до 23.01.2031г. (копие и заверен превод на български език); Разрешително за пребиваване №115922758, издадено на 25.08.2020г. със срок на валидност до 23.01.2031г. (копие и заверен превод на български език); Решение за настаняване №135/28.08.2025г. на директора на РПЦ – С.; Информация за задълженията на чужденците, настанени в центровете на ДАБ; Декларации рег. №УП-17905/27.08.2025г. за дадено от Г. М. Х. Ф. съгласие за събиране и обработване на личните му данни; Указания относно реда за подаване на молба за международна закрила, за процедурата която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в РБългария, връчена на жалбоподателя на 27.08.2025г. като копие на испански език; Списък на организациите работещи с бежанци и чужденци, подали молба за статут в ДАБ.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:
Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл.84, ал.2 ЗУБ.

Подадена е в преклузивния 7-дневен срок за оспорване, от активно легитимирано лице, чиито законни интереси са непосредствено засегнати от оспорваното Решение.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателя оплаквания и след като извърши проверка на оспорвания акт на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Решение №УПВР-48/16.09.2025г.г. е постановено от компетентен административен орган, в кръга на правомощията му, съгласно чл.70, ал.1 ЗУБ. За установяване на това обстоятелство по делото е приета и не е оспорена Заповед №РД-05-114/20.02.2025г. на председателя на ДАБ с която на основание чл.48, ал.1, т.10 ЗУБ, издателят на оспорваното Решение - Т. П., е определен за интервюиращ орган.

Актът е в предписаната от закона форма и при издаването му не са допуснати нарушения на административнопроцесуалните правила, които да бъдат определени като съществени и да мотивират неговата отмяна. Съдът споделя разбирането, че нарушението на процесуалните правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган.

Съгласно приложимата разпоредба на чл.70, ал.1 ЗУБ при наличие на основания по чл.13, ал.1, в срок до 14 работни дни от регистрацията на чужденеца, интервюиращият орган може да приложи ускорено производство, като вземе решение за отхвърляне на молбата като явно неоснователна. В случая молбата за закрила на Г. М. Х. Ф. е била регистрирана в ДАБ на 27.08.2025г. и от тази дата е започнал да тече срокът от 14 работни дни за прилагане на ускорената процедура. Този срок е изтекъл на 16.09.2025г. – вторник, присъствен ден. Оспорваното Решение е постановено на 16 септември 2025г., което обосновава извод, че производството по чл.70, ал.1 ЗУБ е започнало и е приключило в законоустановените срокове.

С приетите и неоспорени по делото писмени доказателства се установява, че жалбоподателят е бил информиран писмено, на разбираем за него език, за реда който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл.58, ал.8 ЗУБ). Не е спорно между страните, че Ф. е бил своевременно, надлежно уведомен за датата на насроченото интервю по време на което му е

била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на родния му език, като за целта е бил осигурен превод от и на испански език. Видно от отбелязването на последна страница писменият текст на интервюто е бил прочетен на жалбоподателя на разбираем за него език – испански, като последният изрично е удостоверил с подписа си, че няма възражения и допълнения. Няма спор между страните и се установява с приетия по делото протокол рег. №УП17905/03.09.2025г., че интервюто е проведено от интервюиращ орган при ДАБ.

Настоящият решаващ състав приема, че процесното Решение е съответно на материалноправните норми и на целта на закона.

Според приложимата норма на чл.13, ал.1 ЗУБ молбата на чужденец за предоставяне на международна закрила се отхвърля като явно неоснователна, когато не са налице условията по чл.8, ал.1 и ал.9, съответно по чл.9, ал.1, ал.6 и ал.8 и чужденецът: се позовава на основания извън предмета на този закон; не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване и/или идва от сигурна държава по произход (т.1, т.2 и т.13 на чл.13).

В чл.8, ал.1 ЗУБ е предвидено, че статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея, като е без значение обстоятелството дали чужденецът принадлежи към тези раса, религия, националност, социална група, или изразява политическо мнение, които са в основата на преследването. Достатъчно е органът или организацията, осъществяваща преследването, да смята, че чужденецът има такава принадлежност. Според определението, дадено в ал.4 на чл.8 ЗУБ „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Действията на преследване могат да бъдат: физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие и/или правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин и/или наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни и/или отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание и/или наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл.12, ал.1, т.1 – т.3 и/или действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца (чл.8, ал.5 ЗУБ). В чл.8, ал.6 ЗУБ изрично е предвидено, че опасенията от преследване може да се основават и на събития, настъпили, след като чужденецът е напуснал държавата си по произход, или на дейност, извършена от него след отпътуването му, особено ако се установи, че тази дейност представлява израз или продължение на убежденията или ориентацията, изразявани в държавата по произход, освен в случаите, когато дейността е извършена единствено с цел чужденецът да получи международна закрила по този закон.

Законосъобразен е изводът на административния орган, че в процесния случай жалбоподателят не е обосновал наличие на основателни опасения от преследване по някоя от причините, изрично посочени в чл.8, ал.1 ЗУБ. Правилен е и изводът, че посочената от Г. М. Х. Ф. причина за напускане на държавата по произход (преди повече от 12 години) не е свързана с неговата раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група и следователно е извън предмета на ЗУБ и е ирелевантна за търсената закрила. Сочените от Ф. предразсъдъци и нетолерантност на кубинското общество спрямо гей-общността правилно е

оценено от интервюиращия орган като обстоятелство, излизащо извън предмета на ЗУБ, което не е от категорията да обоснове реално опасение от преследване по смисъла на чл.8, ал.1. Следва да се отбележи, че според разпоредбата на чл.8, ал.3 ЗУБ субектите извършващи преследване са държавата, партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия и/или недържавни субекти, когато може да бъде доказано, че субектите, посочени в т.1 и т.2, включително международни организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. В изложената от жалбоподателя история липсват каквито и да е твърдения, че спрямо него е имало лично негативно отношение и е било упражнявано психическо или физическо насилие от страна на държавата или респективно на партия или организация които контролират държавата или значителна част от нея. Напротив, според разказа на Ф. пред интервюиращия орган гей-общността в К. няма проблеми със закона, а само с обществото, което той определя като ретроградно. От изявленията на чужденеца по време на интервюто административният орган е достигнал до законосъобразен извод, че действителният мотив за напускането на държавата му по произход е стремежът към намиране на работа и по-висок стандарт на живот за което свидетелстват думите му, че в К. има икономически проблеми и той работи тук за да изпраща пари на семейството си.

Законосъобразен е и изводът на интервюиращия орган, че по отношение на жалбоподателя Ф. не са налице и основания за предоставяне на хуманитарен статут.

Нормата на чл.9, ал.1 ЗУБ предвижда, че хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Понятията „смъртно наказание“, „екзекуция“, „изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание“ обхващат ситуации, при които молителят за хуманитарен статут е специфично изложен на опасността от определен вид посегателство. Понятието „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхваща една по-обща опасност от посегателство - имат се предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, отколкото определени насилия. Освен това тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“, като насилието следва да бъде „безогледно“, т.е. разпростиращо се към лица без оглед на личното им положение и достигащо мащаби, сочещи на сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи тежките заплахи, посочени в член 15, буква „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Колкото по-способен е молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарната закрила.

В оспореното решение е направена преценка на ситуацията в страната чрез позоваване на Справка от Дирекция „Международна дейност“ в ДАБ от 09.09.2025г. Данните в нея сочат, че в К. не е налице въоръжен конфликт и независимо от задълбочаващата се икономическа криза, състоянието на сигурността в страната е добро. Следва да се отбележи, че общата ситуация на несигурност и насилие в определена държава сама по

себе си не може да обуслови нарушение на чл.3 от Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ) при експулсиране до територията ѝ. Възможно е интензивността на насилието да достигне праг, над който връщането на всяко лице в тази държава задължително да нарушава чл.3 ЕКПЧ, но това касае само най-екстремните случаи на общо насилие, при които съществува действителна опасност от малтретиране вследствие единствено излагането на индивида на това насилие при завръщането му. От друга страна по отношение на жалбоподателя няма основание да се приеме, че е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне.

По изложените доводи решаващият състав на съда приема, че като е приел, че не са налице основанията по чл.8 и чл.9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец или на хуманитарен статут на Г. М. Х. Ф., административният орган е постановил законосъобразно Решение, което не подлежи на отмяна.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК във вр. с чл.85, ал.4 ЗУБ, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. М. Х. Ф., гражданин на Република К., ЛНЧ [ЕГН], срещу РЕШЕНИЕ №УПВР-48/16.09.2025г. на интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

СЪДИЯ

Боряна Петкова